

ſaa, at paa Grund af Mindretallets forſkjellige Stilling vil Sagen komme til Forhandling, men det vilde dog være ſtridende mod den Opfattelse, ſom Flertallet er kommet til, om vi fra vor Side vidtløftig vilde indlade os paa at begrunde en Afſjøjſelse, ſom vi have fundet ſaa ſelvindlyſende, at den er hævet over enhver Begrundelse. Jeg ſkal derfor for mit Bedkommende indſtrække mig til at ſige: For det Førſte, at i det Foredrag af vor ærede Kollega fra Præſtø Amts 2den Valokreds, ſom der her er Tale om, forekommer der ikke mig at være nogenſomhelſt rimelig Grund til Sags Anlæggelse; for det Andet, at der i ethvert Tilfælde ikke er nogenſomhelſt Grund til Sags Anlæg for de to Herrer Oberſter, der her optræde ſom Andragere, idet Sagen maa ſiges at være dem fuldtændig uvedkommende, og endelig for det Tredie, at ſelv om det i diſſe Henſeender forholdt ſig anderledes, ſaa vilde denne Sag dog ikke være af den Art, at jeg vilde finde Grund til at tilraade det høie Thing at give Tilladelse til at drage et Medlem til Anſvar derfor. Med diſſe ſaa Bemærkninger ſkal jeg vige Pladsen for det ærede Mindretal, idet jeg alſaa tiltraader det høie Thing at forkaſte det ærede Mindretals Indſtilling, naar Thinget har hørt Begrundelsen deraf.

Roch: Den ærede Ordfører har i fuldt Maal benyttet ſin Ret ſom Ordfører for Flertallet, idet han har indſtrænket ſig til kun at henviſe til, at Flertallet i Udvalget var enig om ingen Indſtilling at gjøre i denne Sag. Da Mindretallets Stilling ikke er ſaa gunſtig, bliver jeg nødt til at begrunde min fra Flertallet afvigende Indſtilling lidt udførligere, end den ærede Ordfører har fundet det fornødent for ſin Bedkommende. Jeg har den Opfattelse, at Grundlovens § 57 ikke blot er af rent formel Natur, men at den virkelig har et reelt Indhold, og at dette reelle Indhold navnlig har til Viemod at ſikre en udſtrakt Ytringsfrihed her i Rigsdagen. Jeg mener, at Henſigten med Grundlovens § 57 er den, at en Rigsdagsmand, der iſølge det ham af Velgerne overdragne Overv møder her i Thinget, ſkal være berettiget ſom forpligtet til, naar han dertil finder Anledning, at udtale ſin Kritik og ſin Dom over Institutioner og de dertil knyttede Perſoner, og at han ikke bør være bange for derved endog at bruge ſkarpe Udtryk, naar han dertil finder Anledning, uden at han derfor ſkal være udfat for ſiden at forulempes derfor ved Proces. Vel har jeg Grund

til at tro, at Grundlovens § 57 nærmest er kommen ind af Henſyn til Udtalelſer, der ere rettede imod Regjeringen, men jeg gaar videre i at hørde Ytringsfriheden her i Thinget, idet jeg formener, at ſelv private Perſoner, naar den Sag, der ligger til Forhandling, dertil giver fuld Foie, maa finde ſig i at blive underkaſtede en Kritik af Rigsdagens Medlemmer. Jeg vil blot tillade mig at nævne et Exempel herpaa, ſom viſtnoſt maa være indlyſende for Alle. Naar der ſaaledes f. Ex. er Spørgsmaal om extraordinær Penſion for en Mand, ſaa vilde det være forunderligt, om det ikke ſkulde være tilladt under Lovforſlagets Behandling i Thinget at underkaſte vedkommende Perſon ſelv en ſkarp Kritik. Men efter at have gjort denne Indrømmelse, haaber jeg ogsaa, at man kan være enig om at erkjende, at Thingets egen Bærdighed og Værdi fordrer, at denne Ytringsfrihed ikke ſaar Skin af at være et Slags Ekſtrembrødt, bag ved hvilket man uden at komme til at ſtaa til Anſvar for, hvad man ſiger, kan kaſte Beſtyldninger ud imod en Privatmand eller en beſtemt begrændſet Klasse af Perſoner. Det kan derfor ikke undgaas, at ved enhver Sag ſom den foreliggende maa Thinget ſkjønne over Tilfældets Natur og den Anledning, ſom der maatte have været for den paagjældende Rigsdagsmand til at udtale ſig, ſom ſket er. Dette ſkjøn kan Thinget maaffe i enkelte Tilfælde diſpensere ſig fra, naar Formanden i Overensſtemmelse med Forretningsordenens § 30 allerede har udtalt ſit ſkjøn over Tilbørligheden eller Utilbørligheden af et holdt Foredrag. Ved dette Formandens ſkjøn vil i mange Tilfælde en mindre velvalgt Ytring være gjort magtesløs, og der vil deraf ikke kunne tages gyldig Anledning til ſenere Sagsanlæg. Men naar en ſaadan Kritik fra Formandens Pladsen ikke har fundet Sted, da kan jeg ikke ſkjønne rettere, end at Thinget bliver nødsaget til ſelv at afgive ſkjøn over Tilfældet, og jeg kan derfor ikke finde det ganſke berettiget, naar Flertallet synes at have villet diſpensere ſig fra i dette Tilfælde at afgive et ſaadant ſkjøn. Det gaar efter min Mening ikke an, ſom Flertallet ſiger i Betænkningen, at Enhver her i Thinget jo kan beholde ſin Mening om Foredragets Indhold og Form; dermed ere Andragerne ikke tjente. Thinget maa udtale ſig, om der i det foreliggende Tilfælde er givet de paagjældende Andragere et billigt Krav paa at ſaae Veilighed til at forſvare ſig imod Beſtyldninger, ſom ere fremkomne. Spørgsmaalet er derfor, mine Herrer, det, om det Foredrag, ſom blev